

PETER PAUL DE VRIES:

‘Bestuurders en commissarissen vonden dat ze alles zelf wel konden besluiten’

Peter Paul de Vries is waarschijnlijk het bekendste gezicht van de VEB tot nu toe. Hij kwam in 1989 rechtstreeks uit de collegebanken bij de VEB terecht en werd in 1995 directeur.

“**T**oen ik in 1989 bij de VEB kwam, studeerde ik nog. Mijn oudste broer had een vacature zien staan in het vacatureblad van *Elsevier: Carrière*. Ik voldeed niet aan de vereisten – een afgeronde studie en relevante werkervaring – maar ik werd toch aangenomen. Voorzitter Willem Werner vroeg naar de voorwaarden van de net aangekondigde converteerbare obligaties Nutricia. En ik wist die voorwaarden. Als ik het me goed herinner: 4,75 procent rente en een conversiekoers van 90 gulden. Dat gaf denk ik de doorslag.”

1 Hoe zou je de VEB uit die tijd beschrijven?

“Onder Robert de Haze Winkelman was de VEB een dynamische club. Het was met vijf à zes medewerkers geen grote organisatie, maar er was wel de volle inzet om het belang van beleggers in politiek Den Haag, in de media en in aandeelhoudersvergaderingen naar voren te brengen. Dat was nieuw, want destijds vonden bestuurders en commissarissen dat ze samen wel konden besluiten over het belang van aandeelhouders. Zonder hen erbij te betrekken.”

2 Waar ben je, terugkijkend op je VEB-tijd, het meest trots op?

“We hebben toen veel tot stand gebracht. Het was natuurlijk geweldig dat ik als jonge actievoerder (35) een stevige rol mocht spelen in de commissie-Tabaksblat. Maar ook de schikkingen met Dexia, Ahold, Shell en Unilever waren hoogtepunten. En er waren ook kleinere zaken. Neem bijvoorbeeld de redding van

technisch dienstverlener Econosto, die zijn obligatielening niet kon aflossen. We hebben met de onderneming een oplossing gevonden. Samen met president-commissaris Joop van Caldenborgh hebben we de voorwaarden zo aangepast dat de onderneming lucht kreeg en de beleggers uiteindelijk hun geld terugkregen.”

3 En waar ben je, als het gaat om de VEB, minder trots op?

“Minder trots ben ik op het feit dat ik bij de VEB van nu minder liefde voor beleggen voel en ook minder steun voor smallcaps. We moeten niet vergeten dat de beurs een instrument is voor bedrijven, ook MKB-bedrijven dus, om risicodragend vermogen aan te kunnen trekken. Bedrijven als ASMI, Aalberts en Sligo zijn heel

klein op de beurs begonnen en – mede dankzij de toegang tot kapitaal – enorm gegroeid.”

4 Welk bedrijf deed het goed wat betreft het in het oog houden van de belangen van beleggers?

“Vanuit bedrijfseconomisch perspectief is Aalberts natuurlijk een geweldig bedrijf en een geweldig aandeel. Het bedrijf is op lange termijn enorm gegroeid. Jan Aalberts was een uitstekende topman en hetzelfde geldt voor zijn opvolgers. Aalberts is het bewijs dat de creatie van aandeelhouderswaarde op lange termijn hand in hand gaat met de belangen van andere stakeholders.”

5 Is het beleggersklimaat veranderd?

“Zeker. Met etfs is de band tussen beleggers en bedrijf enorm afgenomen. Verder waren er dertig jaar geleden een roepende in de woestijn. Nu zijn het Angelsaksische beleggers die ervoor zorgen dat het aandeelhoudersbelang op de agenda staat.”

‘OOK DE
SCHIKKINGEN
MET DEXIA,
AHOLD, SHELL
EN UNILEVER
WAREN
HOOGTE-
PUNTEN’

Fotografie: Bert Verhoeff